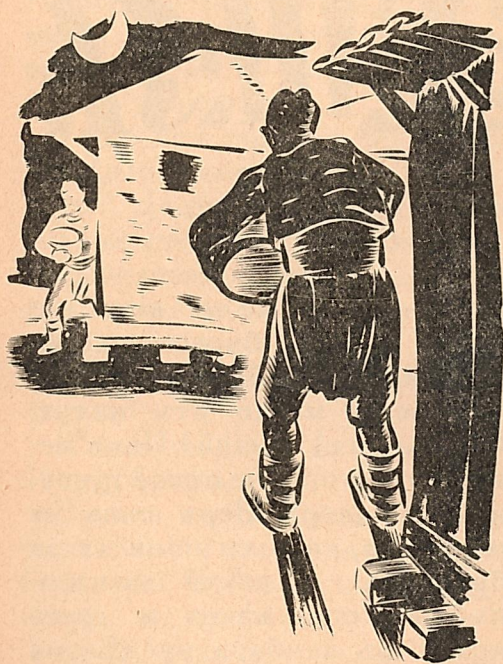

Голѣмиятъ братъ. (Излиза). Сънъ не ме хваща! Пъкъ и стори ми се, че нѣкой ходи изъ двора. (Оглежда се). Нѣма никой... Я чакай, щомъ съмъ излѣзълъ веднажъ, да изсипя още една крина жито. (Отива въ дѣсния хамбаръ, на-

сипва и се запжтва къмъ срещния, но посрѣдъ пжтя се сблъсква съ нѣкого).

Малкиятъ братъ. Кой е?

Голѣмиятъ братъ. Разбойникъ!

Малкиятъ братъ. Крадецъ!

Голѣмиятъ братъ. Помощъ!

(Въ това време месецътъ из-

грѣва иззадъ облака и освѣтвява двамата братя).

Малкиятъ. Бате!

Голѣмиятъ. Братко!

Малкиятъ. Какво правишь съ крината въ ржка?

Голѣмиятъ. Ами ти? Хванахъ ли те, най-подиръ?!

Малкиятъ. И азъ тебе, най-после!

Голѣмиятъ. Я, казвай сега — защо ти е пълна крината!

Малкиятъ. Ами твоята защо е пълна?

Голѣмиятъ. Ще ти кажа. Да сложимъ кринитѣ по-напредъ, да седнемъ и ще ти река. Слушай, братко! Следъ тежкия трудъ презъ деня, като не мога вечеръ да заспя, размислямъ се — и току ми мине презъ ума: братъ ми! Ний дѣлимъ всичко съ него по равно, а право ли е?

Малкиятъ. Не е.

Голѣмиятъ. Вѣрно. Защото мисля си — ний съ буля ти сме само двама души — безъ дете, безъ коте, а братъ ми има толкова дечица... Справедливо ли е да дѣлимъ по равно! И така нѣщо ме бодне. — „Я стани и присипи една крина отъ твоя въ братовия ти хамбаръ!“ — и ставамъ.

Малкиятъ. Бате, бате, ами че и азъ правя сжщото! Като се размисля нощемъ за тебе,